

gik altsaa i samme Retning som mit Forslag under Nr. 16, men jeg har anseet det for rigtigt at fastsætte 10 Aar, fordi det vistnok er nødvendigt at Tidsrummet ikke er altfor kort. Ja, jeg kunde have taget f. Ex. 5 Aar, men da der dog i Almindelighed gaaer nogen Tid hen, forinden Bedkommende have sat sig tilstræffeligt ind i Forretningerne, og da de Erfaringer, de have erhvervet, ikke bør gaae tilspilde ved en for hurtig Afbrydelse af deres Stilling, har jeg valgt det førstnævnte Tidsrum. Paa den anden Side er det nødvendigt, at der ved en Anstalt som denne, hvor Erfaringerne strømme saa rigeligt ind baade indenfor Anstalten selv og fra andre Lande, findes en livligere Berling Sted, end der kan forbindes med Ansættelse paa Livstid, saaledes som det er Tilfældet nu. Dette er Hensigten med mine Forslag under Nr. 16 og 17. — Mit Forslag under Nr. 19 om, at den Instrux, som Finantsministeren skal meddele Bestyrelsen, tilligemed de senere Forandringer i samme, skulle forelægges Rigsdagen, stemmer ogsaa med det Princip, at Anstalten er en fuldstændig Statsanstalt, og det maa vistnok kræves fra Rigsdagens Side, for at den kan fuldstændigt følge med med Hensyn til, hvad der foregaaer indenfor Anstalten. — Forslagene under Nr. 22 og 23 ere væsentligt af formel Natur. Jeg troer, det vil være rigtigt ogsaa at kræve en Beretning om, paa hvilken Maade Anstaltens Midler anvendes, samt at Anstaltens Indtægt bør medtages i den 5aarige Dpgjørelse, der skal forelægges Rigsdagen. Dette følger ikke umiddelbart af Udtrykkene „Status og Ansvar“; men jeg troer, at det særligt vil være af Vigtighed med Hensyn til den pligtige Afdeling, at det bestemmes, at Dpgjørelsen ogsaa skal vise Indtægten. — Forslaget under Nr. 24 forklarer sig selv. Jeg tør næsten antage, at det er en Forglemmelse fra Landsstingets Side, at der ikke i Lovforslaget kræves særlige Dplysninger for deres Bedkommende, hvem der er paalagt Tillægspræmie; thi det vil være temmelig vigtigt for Representationen at kunne bedømme, om de Regler, hvorefter man gaaer frem med Hensyn til Tillægspræmier, holde Stik eller ikke. — Jeg kommer nu til § 22, der an-

gaaer Embedsmændenes Forpligtelse til at sikkre deres Enker Overlevelsesrente. Det hedder i Begyndelsen af § 22: „Den Embedsmændene ifølge Lov af 5te Januar 1851 paahvilende Forpligtelse til at sikkre deres Enker Overlevelsesrente fyldestgøres igjennem Livsforfikkings- og Forsørgelsesanstalten af 1871“, men der turde vistnok være samme Tøie til at fastsætte, at ogsaa den Skolelærerne ifølge Lov af 8de Marts 1856 paahvilende Forpligtelse i saa Henseende skal fyldestgøres igjennem denne Anstalt. I Loven af 1856 er det nemlig som bekendt fastsat, at Skolelærerne gjennem Livrenteanstalten af 1842 skulle sikkre deres Enker en Ottendedeel af deres Embeders Reguleringssum i Overlevelsesrente; men denne Bestemmelse maa selvfølgelig nu forandres til, at de skulle fyldestgøre den dem paahvilende Forpligtelse gjennem Livsforfikkings- og Forsørgelsesanstalten af 1871. Derpaa gaaer Forslaget under Nr. 28 ud; men da der ikke ved Loven af 1856 er givet Skolelærerne nogenformelst særlig Rettighed, har jeg maattet stille Forslaget saaledes, at de følgende Bestemmelser i § 22 kun gjælde for Embedsmændenes Bedkommende, idet jeg paa den Maade, Sagen forelaa, ikke har kunnet ansee det rigtigt at foreslaae nogen Forandring i Lovforslaget med Hensyn til den Forpligtelse, der paaligger dem. Jeg har under Nr. 29 tilladt mig at foreslaae en alternativ Forpligtelse ved Siden af den nugældende, som i meget høj Grad kunde være i Embedsmændenes og Skolelærernes Interesse. Nu paalægges Lovene af 1851 og 1856 Embedsmænd og Skolelærere at forsikkre deres Enker en Overlevelsesrente; men det er derved afflaaret de Paagjældende at forsikkre Andre end deres Enker, og der gjøres derved en Indskrænkning med Hensyn til den Maade, hvorpaa de kunne sikkre deres Enker. I begge disse Henseender stilles de Bedkommende temmelig uheldigt, idet der ved disse Love paalægges dem en Byrde, der er saa stor, at de ikke kunne affee Noget — ialfald ikke ret Meget — til at forsikkre deres øvrige Efterladte. Derved fremkommer den uheldige Omstændighed, at, naar en Mand gjennem en Række af Aar har betalt Præmie for at forsikkre sin Hustru, men hun døer